

TOVERI (THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office. Phone: Office 365, Editorial Dep't 832 Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Kivihienkaivajien lakko

Kapitalistinen lehdistö hälyttää taas "vaarallisesta" ja "laittomasta" lakkoliikkeestä. Illinoisin, Indianan, Kansasin ja Iowan kivihienkaivajat nousevat maan povesta, heittävät työaseensa ja kääntyvät vaatimuksiensa puolesta taisteluun siltä keinolla, mikä heille näyttää olevan mahdollista ja tehokkainta.

Illinoisin alue on kauvan ollut "vaarallinen." Muistamme tämän niiltä ajoilta, jolloin United Mine Workers järjestön virkailijat joutuivat pahempaan kuin pulaan valtion 7:n ja 12:sta piirin työläisten tyytymättömyyden takia Mooney-lakon aikana ja sen jälkeen. Silloin Bellevillen alueella kaivosyöläiset menivät lakkoon vastoin kansallisyöläisten ja Amerikan Työväenliiton johtajien tahtoa.

Kaivosyöläiset sakotti työmaasopimuksen perusteella työläisiä laittamaan lakkoliikkeeseen osallistamisesta. Se kiihotti lakkolaisia. Ne vaativat lakon laajentamista ja pikaista palkkojen korottamista ja tässä tarkoituksessa vaativat he myös ylimääräistä kaivantomiesten konventionia. Entisen sopimuksen muodollisten termien avulla väittivät työntekijät liikkettä sopimuksen rikkomiseksi ja heihin yhtyivät myöskin hiilenkaivajien virkailijat, ennen kaikkea valtiojärjestön presidentti Frank Farrington. Liike laajeni joukkojen keskuudessa, mutta johtajat tekivät kaikkensa sen tukahuttamiseksi. Kiel-täydettiin jyrkästi kutsumasta konventionia ja kaikki keskustelut uudesta sopimuksesta lyötiin nurin. Kaivosmiehiä käskettiin odottaa säännöllisiä konventionia. Noin 20,000 työläistä meni kuitenkin lakkoon. Lakkolaiset pitivät oman konventioninsa Springfieldissä. Kokoukseen tuli kaivostyöläisiä muilkain paitsi varsinaisista lakkolaisista, niin, että edustajien lukumäärä nousi yli kahdensadan. Tämän johdosta kimpaantui vanhoillinen hiilenkaivajien järjestön virkakoiteisto. Virkaherrat kokoontuivat Indianapolississa ja julistivat lakkolaisille Illinoisissa ja kaikille tuohon "laittamaan" kokouksen osaa ottaneille, että heidän oli pakko palata heti työhön ja lopettaa kaikki yhteistoiminta, joka ei perustu järjestön virallisiin toimintatapoihin. Seurausena oli, että kaivostyöläiset Springfieldin ja Peorian alueilla palasivat työhön, mutta Bellevillen alueella työläiset jatkoivat taisteluaan ja heidät julistettiin "kapinalliseksi" ja heidän unoitanaan kuolettiin lupakirjat. Näin joutui useita tuhansia Illinoisin hiilenkaivajia tyytymättömyydestä takia pois hiilenkaivajien järjestöstä. Asia oli sitte esillä m. m. Clevelandin konventionissa, mutta siellä vanhoilliset virkaherrat taaskin voittivat ja Illinoisin hiilenkaivajat ovat olleet suurimmalta osaltaan "kelvottomia" ja myöskin haluttomia yhtymään näiden kapitalistien kanssa pelailevien johtajien talutettaviksi.

Nykyisen lakkoliikkeen taustana ovat kaikki nämä tapahtumat. Lakko alkoi taaskin Illinoisin alueelta ja presidentti Farrington selittää, että hän on menettänyt kaiken vaikutusvaltansa työläisiin. Hiilenkaivajien palkkausasia on ollut lakon jälkeen monissa vaiheissa, monen komissionin tutkittavana, mutta välttämättömän tarpeellista korjauksia siihen ei vain ole tullut. Hiiliparoonit vetoavat hallitukseen ja siihen sopimukseen, mikä niiden ja hallituksen välillä on tehty. Ovelasti hiiliparoonit salaavat ne suunnattomat voittoprosentit mitä he ovat saaneet viimeisten

vuosien aikana. Hallituksen sovittelijoiden huomio sieltäsi kiintyi niinkin ja niin, että ne näkisivät ne. Tosiasia yleensäkin on, että hiilen korkea hinta ei johdu hiilen vähydestä vaan järjestöistä kiskomisesta, joka kaikista sopimuksista huolimatta on mahdollista yksityisille kaivoskapitalisteille. Polttoaineiden komissioneri, J. J. Storrow, todistaessaan senaatin tutkijakomitean edessä lausui, että hiilen suunnaton maastavienti on tehnyt mahdolliseksi sen hinnan kohoamisen pilviin saakka. Kaivoksilla myydyin hiilen hinta on nykyään 11—14 dollaria tonni, mutta Bostonissa se jo maksaa 23 dollaria tonni. Kauppiaiden ja hiiliparoonien voittoprosentti on kohonnut yli kahdentuhannen prosenttiin, kuten Storrow selittää. Yli kolmen sadan miljoonan dollarin kiskovat hiiliparoonit Amerikan kansalta vuosittain voittona itselleen, selittää komissioneri edelleen.

Ja jos näissä olosuhteissa hiilikaivannoissa raatavat työläiset vaativat pientä palkankorotusta ja lievennystä elämäänsä, niin heidän liikkeensä julistetaan kapinaksi, lain ulkopuolelle. Indianan lainlaajitajunnassa on äskettäin ollut keskustelu alaisena ehdotus, että vaadittaisiin valtio yhä suuremmassa määrässä sekaantumaan hiilituotannon kontrolloerukseen. Vaaditaan erikoista komissionia, joka valtion puolesta järjestäisi palkka- ja työsuhteita ja pahimmassa tapauksessa ottaisi kaivannot valtion huostaan. Ja siihen luonnollisesti hiiliparoonien viimein onkin turvauduttava. Valtiosta tehdään suuri työnantaja, joka järjestele virallisella voimallaan ja säätelee millä palkalla ja minkälaisissa suhteissa työläisten on työnsä tehtävä. Nyt on lakko jo laajentunut useita valtioita ja kymmeniä tuhansia työläisiä käsiteltäväksi ja se merkitsee sitä, että valtion suojelusta etsivien yksityiskapitalistien tulee entistä kiirempi. Ja onhan nykyin jo lakkolaisilla poliittisiakin syitä liikehtimiseensä. Kansain lakkovastainen laki on ollut kaivosmiehillä perin suuttava.

Sovittelijoiden kaukonäköisyydestä ja työläisten etujen tarkasta huomioon ottamisesta riippuu, voidaanko tämä liike pysähdyttää nykyiseen laajuuteensa.

O. B. U. METSÄTYÖLÄISTEN KONVENTSIONI

Heinäk. 19—23 p:nä pidettiin Vancouverissa, B. C., Canadian O. B. U:n metsätyöläisten vuosittainen konventsiio. Kokouksessa oli 48 edustajaa, joista 16 eli Tyynenmeren rannikon piireistä. Vallitsevan järjestömuodon alaisena paikalliset metsätyöläisten unionit kuuluvat metsätyöläisten piirijärjestöön, ja joille on omat virkailijansa ja toimeenpaneva komiteansa ja joka hoitaa agitatsiioita ja järjestämistyötä omassa piirissään. Eri piirijärjestöt kuuluvat metsätyöläisten keskusneuvostoon ja se kuuluu yhteen suureen unioniin. Tässä konventionissa selvennettiin tätä järjestymisperiaetta vielä muutamissa suhteissa. Metsätyöläisten keskusjärjestö muodostaa erikoisen departementin yhdessä suuressa unionissa. Siellä missä järjestämistyö on alkeellista ja sen takia ei vielä piirijärjestöä eikä sen virkailijoita ole toiminnassa, siellä agitatsiioityötä johtaa metsätyöläisten keskusneuvosto. Tässä konventionissa tehtiin ehdotuksia metsätyöläisten keskusneuvoston kokonaan poistamiseksi ja vaadittiin tältä katsojakkannalta sellaista toimintamuotoa, että metsätyöläisten piirijärjestöt suoranaisesti kuuluisivat O. B. U:n. Ehdotuksen kannattajat edustivat jonkinlaista "maantieteellistä" unionismia, mutta sellainen tuli kuitenkin useiden eväiden vastustuksen seikkojen takia toteutumattomaksi. Tosin on nykyin joitakin sellaisia piirejä, jotka eivät kuulu metsätyöläisten keskusjärjestöön, kuten esim. Port Arthurin piiri, mutta se johtuu siitä, että siellä ovat I. W. W:n tiukat kannattajat ja sympatiseraajat eivät haluaisi olla tekemisissä sellaisten toimitsijoiden kanssa, kuin metsätyöläisten keskusjärjestön virkailijat ovat. Ne ovat sosialisteja ja he eivät välitä niistä.

Metsätyöläisten keskusjärjestö toimeenpanevaan komiteaan valitaan edustajat piireistä siten, että kaksi piiriä yhdistetään valitsevat yhden edustajan toimeenpaneva komiteaan. Kaksi Tyynenmeren suurta piiriä valitsevat toimeenpanevaan

komiteaan kuitenkin kolme edustajaa sen perusteella, että niiden jäsenmäärä on huomattavasti suurempi kuin muiden piirien. — Kaikkiaan kuuluu unionijärjestöön nykyään 16 piirijärjestöä ympäri Canadaa.

Kokonainen päivä kului toimeenpanevan komitean ja organisaatiojärjestöjen arvostelussa. Siinä tuli todetuksi, että oli epäonnistuttu joidenkin järjestäjien liikkeellä pitämässä täydellisesti. Länteläisiä organisaatiojia lähetettiin itään, jossa ne eivät tunteneet ottaa — ja jotkut olivat muutenkin huolehtomia. Monet epäonnistuivat myöskin siitä syystä, että ne eivät osanneet ranskaa, jota Itä-Canadassa paljon puhutaan, eikä muiden metsissä työskentelevien ulkomaalaisten kieltä. Suuret kustannukset olivat tuottaneet kovin vähän hyödyllisiä tuloksia. Raportit osoittivat, että joidenkin organisaatiojärjestöjen menot olivat toistatuhatta dollaria ja tulot olivat vain muutamia dollareita. Se synnytti oikeutettua suuttumusta edustajissa ja oli ennen kokousta jo antanut hyvän aiheen kaikille, jotka vastustavat unionin menestymistä ja halusivat aina olla sodassa jotta työvienjärjestöä vastaan. Joidenkin edustajien taholta moitittiin toimeenpanevaa komiteaa myöskin siitä, ettei tätä kokousta oltu järjestetty Winnipegiin viime vuosikokouksen päätöksen mukaisesti, mutta siihen selitettiin, että kokouksentulokset olisivat siellä tulleella liian kalliiksi ja siitä syystä se ei antanut vakavampaa huomautamisen aiheita.

Sault Ste Marien i. w. w:läisten taholta tuotiin esille riita-kysymys, koskeva suomalaisen sosialistijärjestön Vapaus-lehden hyväksymistä unionin äänenkannattajaksi. Heidän taholtaan on kaiken aikaa järjestelmällisesti vastustettu Vapaudenkantaa, joka perustuu marxilaiseen sosialismiin ja niin nytkin

YHTEISKUNNALLISIA JA VALTIOLLISIA VIRTAKSIA ULKOMAILLA

Tuleeko vallankumouksellisten työskennellä taantumuksellisissa ammattiliitoissa?

Saksan vasemmistolaiset antavat ehdottomasti kielteisen vastauksen tähän kysymykseen. Heidän mielestään ne vastustavat julistukset ja kiukkuiset lausunnot, joita on kohdistettu "taantumuksellisia" ja "vastavallankumouksellisia" ammattiliittoa vastaan, riittävät "todistamaan" (erittäin "voimakkaasti" ja typerästi esittää sitä K. Horner vallankumouksellisten työskentelyn keltaisissa, sosial-chauvinistisissa, sovitteluisissa, legieniläisissä, vastavallankumouksellisissa ammattiliitoissa tarpeettomaksi, jopa hyödyttömäksi ja voimaa haaskaavaksi.

Mutta vaikka saksalaiset "vasemmistolaiset" ovatkin varmoja tämän taktiikkansa vallankumouksellisuudesta, on se todellisuudessa periaatteellisesti väärä, eikä sisällä muuta kuin tyhjää sanahelinää, vakaumussellisia fraaseja. Tämän selostamiseksi pidettävään silmällä Venäjällä saatua kokemusta, ollen tarkoituksena soveltua Länsi-Euroopan se mita on yhteistä, yleisesti sopivaa, yleismerkityksellistä ja yleisesti välttämätöntä bolshevikien entisessä ja nykyisessä taktiikassa.

Keskimmäinen suhde johtajilla, puolueella, luokalla ja joukoilla, ja sen yhteydessä köyhälistödiktaatuuriin ja sen puolueella on ammattiliittojen kanssa Venäjällä konkreettisesti seuraava: Köyhälistödiktaatuuria toteuttaa kommunistinen puolue, jossa on viimeisen (huhtikuulla 1920) puoluekokouksen tilaston mukaan 611 tuhatta jäsentä. Ennen ja jälestä lokaakuun vallankumouksen on puolueen jäsenmäärän suuruus hyvin suuressa määrin vahdellut, ollen aikaisemmin, ja vielä 1918—19, paljon pienempi.

Venäjällä pelätään puolueen liiallista kasvamista, sillä vallassaolevan puolueeseen pyrkivät aina liittymään kaikenlaiset onnenonkijat ja seikkailijat. Viimeisen kerran — silloinkin vain työläisille ja talonpojille — annettiin Venäjällä laajemmille joukoille tilaisuus liittyä puolueeseen talvella 1919. Jolloin Judenitsh oli muutaman virran päässä Pietarista ja Denikin Orellissa (noin 350 virran päässä Moskovasta), siis silloin kun Neuvosto-Tasavaltaa uhkasi kuoleman vaara, jolloin seikkailijat onnenonkijat ja yleensä epävarmempit ihmiset eivät voineet missään tapauksessa olettaa voivansa etuilla liittyytessään puolueeseen (pikemminkin oli odotettavissa lahtarien kidutus ja hirttonoita).

Puoluetta johtaa kerran vuodessa kokoontuvan puoluekokouksen (vi-

he vaativat tämän lehden yli täydellistä kontrollivaltaa ennenkuin he sallisivat sille unioniäänenkannattajan arvoa. Tämän ohella heidän ajatuksensa mukaan lehden olisi lakattava kannattamasta valtiollista toimintaa ja valtiollisia puolueita, koska he eivät sellaisia näe mitään hyötyä työväestölle. Kysymys toi esille valtiolliseen toimintaan suhtautumiskysymyksen kokonaisuudessaan, ja siihen nähden kokous vahvisti yleensä canadalaisten industrialistien unionistien tunnetun kannan. Se päätti 44 äänellä 22 vastaan hyväksyä valtiollisen toiminnan työväenluokan taistelukeinoksi ja antaa jäsenille oikeuden ottaa osaa valtiolliseen toimintaan. Perustuslakimuutos kysymyksessä tuli sama asia jälleen esille. Siinä päätettiin, etteivät union virkailijat eikä organisaatioajat saa toimia minkään poliittisen puolueen hyväksi, enempää kuin minkään muun taloudellisenkaan järjestön hyväksi, samaan aikaan kuin he ovat yhden suuren unionin toiminnassa. Jäsenistöllä yleisesti hyväksytyn periaatteen mukaan on oikeus edistää työväen valtiollista toimintaa voitintensa mukaan. O. B. U. kannattaa työväenluokan poliittista toimintaa ja m. m. Tyynenmeren rannikon metsätyöläisten piirikokous, joka pidettiin joku viikko sitten, teki tässä suhteessa selvän ja sitä kannattavan päätöksen.

Vieraskielisten lehtien hyväksyminen tai hylkääminen jätettiin eri piirijärjestöille ja ne saavat tässä suhteessa toimia kuten haluvat. Vapaus on hyväksytty Sudburyn piirin konventionissa unionin äänenkannattajaksi ja levittävät unionistit sitä runsaasti. Kaikesta vastustuksesta huolimatta tulee se yhä edelleenkin olemaan industrialisen unionismin voimakas edustaja ja nauttii unionistien kannatusta.

meisessä puoluekokouksessa edustaja kutakin 1,000 jäsentä kohti) valitsema Keskuskomitea (19 jäsentä), joka juokseevien asioiden hoitoa varten jaksatuon vielä supistetuinpiin kollegioihin — n. k. järjestävä jaostot (organisatsiooniburoo) ja poliittilinen byroo, jotka valitaan keskuskomitean kokouksessa, kumpaankin jaostoon viisi K. K:n jäsentä. Siinä muodostuu aivan täydellinen "oligarkia", koplavalt. Ja missään Tasavallan laitoksessa ei yksikään tärkeä kysymys saa ratkaisua ilman sitä johtavaa suuntaa, jonka se on saanut puolueen keskuskomitealta tai joltakin sen jaostolta.

Puolue nojaa toiminnassaan välittömästi ammattiliittoiin, joihin viimeisen (huhtikuulla 1920) edustajakokouksen aikana kuului yli neljä miljoonaa jäsentä, ollen muodollisesti puolueettomia. Asiallisesti kaikki keskusliikkeet, suurelta osalta eri ammattiliittojen ja ennen kaikkea niiden keskukselin (Yleisvenäläinen Ammattiliittojen keskusneuvosto on kommunisteista kokoonpantu Neuvodattavat ja toteuttavat kaikki puoleen päätökset. Täten saadaan kokonaisuudessaan — muodollisesti ei-kommunistinen — nokea ja verrattain laaja, tavattoman voimakas proletaarinen koneisto, jonka kautta puolue on kiinteässä yhteydessä koko työtekeväen luokan ja joukkojen kanssa, ja jonka avulla puolueen johtama köyhälistöluokan diktaatuuri toteutuu.

Ilman kiinteätä yhteyttä ammattiliittojen kanssa, ilman näiden voimaperäistä yhteistyötä ja kaikki antava uhrautusvaivuuksia ei ainoastaan taloudellisen elämän aloilla vaag myöskin sotillisissa rakennustyöissä, ei puolue luonnollisesti olisi voinut hoitaa valtiokoneistoa ja toteuttaa luokkadiktaatuuria kuluneiden kahden ja puolen vuoden, tuskinpa kahden ja puolen kuukaudenkaan aikana. On ymmärrettävää, että tämä yhteistyö merkitsee käytännössä hyvin vaikeata ja monipuolista kasvatuksellista ja agitatorista toimintaa, aikanaan ja tiheästi tapahtuvia neuvottelutilaisuuksia ei ainoastaan johtavien vaan myöskin jossain määrin vaikutusta omaavien ammattiliittotoimitsijain kanssa, päättävää ja jatkuvasti käytetty taistelua menshevikien kanssa, jotka vielä omaavat jonkunlaisen — vaikkapa verrattain vähäpätöisenkin kannattajajoukon — ja jotka opettavat ja johtavat kaikenlaisia vastavallankumouksellisia metkuja, aikaan periaatteellisesti (porvarillisen) demokratiin puolustamisesta, ammattiliittojen riippumattomuudesta (proletariisesta valtiosta "riippumattomuudesta"

ta") aina proletariaatin luokkurin sekkotukseen j.n.e. Yhteyttä "joukkojen" kanssa ainoastaan ammattiliittojen avulla on pidettävä riittämättömänä. Vallankumouksen aikana on käytäntö Venäjällä johtanut siihen, että tuon tuostakin pidetään puolueettomien työläisten ja talonpoikain edustajakokouksia, ja niitä puolue koettaa kaikin tavoin laajentaa ja kehittää, voidakseen siten seurata laajojen joukkojen mielialan kehitystä, olla kosketuksissa "joukkojen" kanssa, antaa selityksiä, saada kyykkäimpiä joukosta valtion tehtävin j.n.e. Eräässä viimeisessä dekreetissa, jolla muutetaan entinen "Valtion kontrollin kansankomisariaatti" "Työväen ja talonpoikain Inspektiosiksi" (tarkastuslaitokseksi), annetaan puolueettomien edustajakokouksille oikeus valita jäseniä valtion kontrollitehtäviä suorittamaan, toimittamaan erilaisia tarkastuksia y.m.s.

Puoluetuö kulkee luonnollisesti neuvostojen kautta; neuvostot yhdistävät kaikkiä työläisiä ilman mitään ammatti-tahi työpalkkakajakoa. Neuvosto-Venäjällä muodostavat kihlakunnan neuvostojen edustajakokoukset sellainen demokratiin laitoksen, jollaista ei porvarillisen mailman kehityneenkään demokratiin ole nähnyt. Ja näiden edustajakokouksien (joiden toimintaa puolue tarkasti seuraa) kautta, sekä lähetämällä tietoja työläisiä eri toimilain maseudulle, toteutetaan proletariaatin johtava vaikutus talonpoikaistyöväestöön nähden, toteutetaan kaupunkilaisproletariaatin diktaatuuri ja käydään jatkuvaa systemaattista taistelua rikkaan, porvarillisen, riistävän ja spekuleraavan (keinoitelevan) talonpoikaistyöväestön kanssa?

Tällainen on ylempiin köyhälistön valtiokoneisto, tarkastettuna "ylhäältä", diktaatuuriin käytännöllisen toteutamisen kannalta. Luokja luulaksen käsittää miksei venäläiselle bolshevikille, joka tuntee tämän koneiston täydellisesti ja on seurannut puoluekehitystä 25 vuoden kuluksessa, tietää kuinka pienistä, salaisista, maan alle painuista järjestöistä puolue on kasvanut, tuntee kaikki keskuksellia ja väittelyt siitä: "yhäältäkö" vai "alhaalta", oliko "johtajien diktaatuuri" vai "joukkojen diktaatuuri" j.n.e. miksi hänelle ei voi tuntua muulta kuin lapselliselta löppöteilyltä kaiken tuon uudelleen märehtiminen, joka on verrattava väittelyyn siitä mikä ihmiselle on tarpeellisempi: vasen jalka vai oikea.

Aivan samanlaiselta lapselliselta löppöteilyltä tuntuu meistä "erittäin tärkeät" aivan puhdasoppiset ja tavattoman vallankumoukselliset saksalaisten "vasemmistolaisen" keskustelut siitä, että "kommunistit eivät voi elvittää saa toimia taantumuksellisissa ammattiliitoissa", etä on luullista kieltäytyä siitä toiminnasta, että pitää erota ammattiliitoista ja perustaa ehdottomasti aivan uudet, aivan puhtaat, sangen rakastettavien (ja suurimmaksi osaksi sangen nuorten) kommunistien keskimät "työväen liitot" j.n.e. Kapitalismi jättää välttämättömyydellä perinnöksi sosialismille yhdellä puolen vanhat, vuosien kuluksessa muodostuneet ammatista ja tuotantotavista johtuneet eroavaisuudet työväestön keskuudessa, ja toiselta puolen ammattiliitot, jotka hyvin huijaasti — vuosien ja vuosien kuluksa — voivat ja tulevat kehittymään laajempin — vähemmän ammattiliitoin — tuotannollisiin liittoihin (jotka yhdistävät kokonaisia tuotantolajia eikä vain työ- ja ammattialoja); vasta sitten, ja näiden tuotantoliittojen kautta kehitys kasvatetaan, opettaa ja valmistaa monipuolisesti kehittyneitä, monipuolisesti valmistuneita ihmisiä, jotka osaatvat tehdä kaikkea. Tähän kommunismin kehittämiseen, tähän sen täytyy kehittää ja se tulee kehittämään, mutta pitkä vuosisarjan perästä. Yrittää täällä käytännössä saada aikaan tulevaistuden tulosta, joka on täysin kehittyneen, täysin muodostuneen ja vakintuneen, täysin laajentuneen ja kypsyneen kommunistien kauden tulos, on samaa kuin yrittää saada nelivuotinen lapsi äidiksi. Parhaimmassa tapauksessa se on typerää leikkiä tahi lapsellista pahantekoa — pahimmassa tapauksessa roisto-maisuutta ja rikosta.

Me voimme (ja meidän on pakko) alkaa rakentamaan sosialismia ei mistään mielikuvituksellisesta luomastamme ihmisaineesta, vaan siitä mikä kapitalismilta on jäänyt meille perinnöksi. Kukapa tahtoi väittää, ottei se olisi "vaikea", mutta kaikinainen muunlainen tehtävään suhtautuminen on niin epävakavaa, ettei siitä kannata puhuaakaan.

Kapitalismin kehityksen ollessa alkuasteellaan, oivat ammattiliitot työväenluokan jäitteläimäisiä kehitystasteita, muodostaen siirtokauden työväestön hajanaisuudesta ja voimattomuudesta luokkana, sen järjestämiseen luokkajärjestöksi sen alkuasteellaan. Kun sitten kehittyi työväen luokkajärjestön korkein aste, työväen vallankumouksellinen puolue (joka ei ole missään arvioiden niin kauan kuin ei opi liittä-

mään johtajia luokkaan ja jonkoon yhdeksi erottamattomaksi kokonaisuudeksi), silloin alkoiivat ammattiliitot poikkeuksetta osottamaan jonkinlaisia taantumuksellisia piirteitä ammattiliitossa erikoispiirteitä, jonkoinlaista poliittista vierautumista j.n.e. Mutta muutoin kuin ammattiliittojen kautta, ammattiliitot, jotka ovat olleet yhteistoiminnassa työväen puolueen kanssa, ei missään työväenluokan kehitys milloinkaan ole kulkenut eikä ole voinut kulkea.

Poliittisen vallan valloittaminen on työväestölle luokkana jättämisasteeseen. Ja työväen puolue on pakotettu entistä enemmän ja uudella tavalla, eikä vaan entiseen tapaan, kehittämään ammattiliittoa johtamaan niitä, samalla muistamaan, että ammattiliitot jäävät ja tulevat vielä kauan olemaan välttämättömiä "kommunismin kouluja", valmistamaan kouluna köyhälistölle sen totuudessa diktaatuuriin, välttämättömiä nä työväen yhtymänä, proletariaatin (koko palkkatyöväestön eikä vaan eri ammattilaisten) — ja vihdoin koko työtekeväen väestön jatkuvaa siirtäjänä maan taloudenhoitoon.

Eräänlainen "taantumuksellisuus" ammattiliitoissa — yllä esitettyä merkityksessä — ei ole välttämättä poliitariansin diktaatuuriin. Jos tätä ei ymmärrettä, on oltava käsitteitä kapitalismin, sosialismin siirtymisen peruseleitä. "On suuri typerys pelätä tätä "taantumuksellisuutta", yrittää sitä väittää tai pyrkiä sitä sivuuttamaan, sillä asiallisesti se merkitsee proletariaatin etujoukon tehtävien pelkäämistä, joka esiintyy opettamisessa, valmistamisessa ja kasvattamisessa uuteen elämään, työväestön ja talonpoikain jällelle jääneemmän osan taistelun saattamisessa. Tasaalta-olisi vielä suurempi virhe ja typerys jättää köyhälistön diktaatuuriin toteuttaminen siihen asti, kunnes ei jäisi yhtään ammattilaista, takia eristettyä työläistä, jäää odotelemaan aikaa, jolloin ei olisi enää ammattiliittoa ja trade-unionistisia esinakkululoja omaavia työläisiä. Poliittikon taito (ja tehtävänsä ollen ymmärtäminen) onkin juuri silloin, että osaa oikein arvioida tilanteen ja hetken, jolloin proletariaatin joukko voi voitokkaasti ottaa käsiinsä vallan, jolloin se pystyy ja osaa saada riittävän kannatuksen ja tuella laajalla työväen joukolta; ja kun se jatkuvasti osaa pysyttää, sitä laajentaa ja lujittaa valtaansa, kehittäen ja opettaen temmata yhä laajempia työtekeviä joukkoja puolueelle, on päämäärä saavutettava sa.

Kehittyneimmässä maissa kuin Venäjällä osottautuu ja pitäkkin osottautuu jonkunlaisen ammattiliittoa taantumuksellisuuden voimakkaammin kuin Venäjällä. Venäjällä on menshevikillä (ja osittain on vieläkin hyvin harvoissa ammattiliitoissa) tukea ammattiliitoissa juuri ammatillisen erikoisuuden, ammattiliitokkyyden ja siitä johtuvan opportunistisuuden vuoksi. Lännessä osittain sikäläiset menshevikit paljoa luopumisen pesityneet ammattiliitoilla, siellä on osottanut paljoa vähemmän makkaamaksi ammattiliitot, ajettu, itsekäs, ahne, poroparvisten, imperialistisesti ajatteleva, imperialismin ostama ja imperialistisista raatelema "työväen ylimystö" kuin se oli Venäjällä.

Se on kiistämätön totuus. Taidolu Gomperseja, Hendersoneja ja kumpu vastaan Länsi-Euroopassa on paljon vaikeampaa kuin taistella Venäjällä menshevikijä vastaan, jolla muodostavat aivan samallaisen yhteiskunta-poliittillisen tyyppin. Tällaista on käytävä säälimättä ja saattettava se ehdottomasti loppuun muualla kuten Venäjälläkin, kaikkettava täydellisesti ammattiliitoista kaikki parantumattomat opportunistit ja sosial-chauvinismin johtajat, paljastettava heidän työväenjoukko ja pettävä poliitiikkansa.

Ei voi valloittaa (eikä tarvitse ritittääkään) poliittillista valtaa niinkauan kuin tuo taistelu ei ole saattettu vissille asteelle. Eri maissa ja eri tilanteissa ei tämä "vissi aste" ole sama, sen voivat oikein arvioida vain ajattelevat, kokeneet ja tietoisesti kehittyneet proletariaatin poliittiset johtajat kussakin maassa.

Mutta taistelua "työväen ylimystö" vastaan me käymme työväen joukkojen uimessa ja saadaksemme joukot puolellemme; taistelua opportunististen ja sosial-chauvinististen johtajien kanssa käymme saadaksemme työväen luokan puolellemme. Ollisi typerää unohtaa tämä aivan ajkeellinen ja silmään pistävä totuus. Ja juuri tuollaisen typeryyden tekevät ne saksalaiset "vasemmistökommunistit", jotka suhteestaan ammattiliittojen taantumuksellisiin ja vastavallankumouksellisiin johtajiin ovat keväät johtopäätökseen: "pois ammattiliitoista." "on kieltäyttyä välistä toimimasta." "on puurustettava uusia keksittyjä muotoja työväen järjestäytymiselle." "Tämä on sellainen anteeksiantamattoman typerys, joka jää suurimmaksi velukseksi minkä kommunistit ovat tehneet porvaristolle. Sillä Venäjällä menshevikit, samoin kuin kaikki opportunistiset, sosial-chauvinistiset, kautskyläiset ammattiliitot johtavat